

Sygn. akt VIII Gz 208/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Sałamaj

SO Agnieszka Kądziołka

SO Agnieszka Górską (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. D.

o ogłoszenie upadłości dłużnika T. Ł. obejmującej likwidację majątku,

na skutek zażalenia dłużnika T. Ł. na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 21 marca 2016 roku, sygn. akt: XII GU 250/15

postanawia:

oddalić zażalenie

Agnieszka Kądziołka Piotr Sałamaj Agnieszka Górską

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie sprostował oczywistą omyłkę pisarską w sentencji postanowienia z dnia 22 lutego 2016 roku o zabezpieczeniu majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorca sądowego w ten sposób, iż oznaczenie dłużnika (...) zastąpił oznaczeniem dłużnika (...).

Rozstrzygnięcie to, oparte na treści art. 350 §1 k.p.c. w związku z art. 35 prawa upadłościowego, zostało zaskarżone przez dłużnika T. Ł.. W zażaleniu T. Ł. zarzucił przedmiotowemu postanowieniu obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 350 §1 k.p.c. poprzez uznanie, że wskazanie w treści postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) z dnia 22 lutego 2016 roku sygn. akt: XII GU 250/15 błędnego nazwiska dłużnika (wskazanie jako dłużnika wnioskodawcy) jest oczywistą omyłką pisarską uzasadniająca jej sprostowanie w trybie art. 350 §1 k.p.c., podczas gdy jako merytoryczna część rozstrzygnięcia nie podlega sprostowaniu w powyższym trybie. W oparciu o tak sformułowany zarzut T. Ł. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawcy kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu dłużnik wskazał, że doktryna i orzecznictwo wskazują, że tenor sentencji wyroku powinien dokładnie określać przedmiot rozstrzygnięcia sądu, tzn. to, o czym sąd orzekł w związku ze zgłoszonym roszczeniem, aby wykonanie wyroku nie nastroczało trudności. Powyższe jest o tyle istotne, że o treści wyroku decyduje nie uzasadnienie, lecz jego sentencja. Ponadto żalący się wskazał, że wady orzeczenia wymienione w hipotezie art. 350 k.p.c. musi charakteryzować cecha oczywistości, która stanowi równocześnie granicę dopuszczalności sprostowania.

Sprostowanie nie może w szczególności prowadzić do merytorycznej zmiany orzeczenia, czy też zastąpienia orzeczenia merytorycznego formalnym.

W ocenie dłużnika, niedokładność postanowienia wydanego w przedmiotowej sprawie nie nosi cech oczywistości, a zatem nie może zostać sprostowana w trybie art. 350 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie T. Ł. okazało się nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu.

Przedmiotem zażalenia było - błędne zdaniem T. Ł. – sprostowanie w oparciu o art. 350 § 1 k.p.c. oczywistej omyłki pisarskiej zawartej w sentencji (tenorze) postanowienia wydanego przez XII Wydział Gospodarczy Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 22 lutego 2016 roku poprzez zastąpienie oznaczenia dłużnika (...) oznaczeniem dłużnika (...).

Przesłanką do skorzystania z instytucji z art. 350 § 1 k.p.c. jest wystąpienie w sentencji lub uzasadnieniu orzeczenia oczywistych omyłek, wśród których ustawodawca wyróżnia niedokładności, błędy pisarskie, błędy rachunkowe. Wspólną cechą powyższych wadliwości jest ich oczywistość – są natychmiast rozpoznawalne i wynikają z treści orzeczenia (tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 maja 2000 r. I CZ 60/00).

Jak się podkreśla w nauce i orzecznictwie, sprostowanie wyroku (postanowienia) ma służyć usunięciu niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą składu orzekającego a ich wyrażeniem na piśmie (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego, t. 1, Komentarz do art. 1-366, red. K. Piasecki, Warszawa 2010, s. 1589). Sprostowanie wyroku służy przywróceniu – poza środkami zaskarżenia – rzeczywistej woli składu orzekającego, ilekroć zachodzi pewna niezgodność między rzeczywistą wolą i wiedzą, a ich wyrazem na piśmie.

Odnosząc się bezpośrednio do argumentów podniesionych w zażaleniu sąd wskazuje, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że w trybie art. 350 k.p.c. nie może dochodzić do podmiotowego przekształcenia powództwa, dopuszczalne jest natomiast sprostowanie niedokładności w oznaczeniu strony, jeżeli niedokładności te są następstwem niestaranności sądu (wyrok SN z dnia 18 czerwca 1998 r., II CKC 817/97, OSNC 1999/1/16). Takiej niestaranności dopuścił się Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, który po prawidłowym oznaczeniu stron postępowania w części wstępnej orzeczenia, zamienił imię i nazwisko dłużnika z imieniem i nazwiskiem wierzyciela w sentencji .

Sprostowanie omyłki musi mieć charakter oczywisty, tak aby nie było wątpliwości, że ingerencja w treść rozstrzygnięcia nie ma charakteru merytorycznego. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle okoliczności niniejszej sprawy (treści dokumentów dołączonych do pozwu) oraz treści rubrum (części wstępnej) postanowienia dnia 22 lutego 2016 roku, gdzie jako wierzyciela wskazano prawidłowo J. D., a jako dłużnika T. Ł., nie ulega wątpliwości, że wskazanie przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sentencji tego samego postanowienia jako dłużnika – wnioskodawcy i wierzyciela J. D., stanowiło oczywistą omyłkę, podlegającą sprostowaniu w trybie art. 350 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. Mając na uwadze powyższe, zażalenie skarżącego jako nieuzasadnione należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Agnieszka Kądziołka Piotr Sałamaj Agnieszka Górską

ZARZĄDZENIE

- 1) (...)
- 2) (...)
- 3) (...)